

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer niogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-14

Nummer niogtyve

Den femte messianske profeti i Matthæusevangeliet er skuffelsens og dødens vejmærke. Den 18. juli 2020 dræbte den falske forudsigelse om Nashvilles ødelæggelse Elias og Moses.

Det femte messianske vejmærke er skuffelsen den 18. juli 2020

Da blev det opfyldt, som var talt ved profeten Jeremias, der siger: »I Rama blev en røst hørt, klage og gråd og stor sorg; Rakel græder over sine børn og ville ikke lade sig trøste, fordi de er ikke mere.« Matthæus 2:17, 18.

Forudsigelse

Så siger Herren: En røst blev hørt i Rama, klage og bitter gråd; Rakel græd over sine børn og ville ikke lade sig trøste over sine børn, fordi de ikke var mere. Jeremias 31,15.

Moses og Elias bliver dræbt på Sodomas og Egyptens gader. Den sidste erklæring i Det Gamle Testamente fastslår, at Elias ville komme før Herrens store og frygtelige dag. Den frygtelige dag begynder, når Mikael står frem i Daniel tolv og i Åbenbaringen toogtyve kundgør, at „den retfærdige og den uretfærdige“ vil forblive i den tilstand i al evighed.

Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står værn for dit folks børn; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev et folk, indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk frelses, hver den, som findes opskrevet i bogen. Daniel 12,1.

Den, som gør uret, skal stadig gøre uret; og den, som er uren, skal stadig være uren; og den, som er retfærdig, skal stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal stadig være hellig. Åbenbaringen 22:11.

Elias må fremstå, før nådetiden ophører, og han bliver dræbt og oprejst igen i Åbenbaringen kapitel elleve, lige før nådetiden ophører. Han oprejses igen og frembærer sit budskab, indtil nådetiden ophører, hvorefter der så finder endnu en opstandelse sted, af retfærdige og ugudelige.

Og mange af dem, der sover i jordens støv, skal vågne op, nogle til evigt liv og andre til skam og evig afsky. Daniel 12:2.

Den særlige opstandelse efterfølges af Kristi andet komme, hvor de retfærdige døde opstår, og derpå følger tusind år, hvor de hellige dømmer de fortabte. Ved afslutningen af de tusind år finder endnu en opstandelse sted og Kristi tredje komme. Rækken af profetiske opstandelser omfatter den pavelige vilddyrsmagts opstandelse, men hver af opstandelserne er et særskilt emne i Guds

profetiske Ord. Den 18. juli 2020 begik den laodikeiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde selvmord ved at gøre oprør mod Kristi befaling, som forbyder tidsanvendelser ud over 1844.

Derpå blev en røst hørt i Rama, hvilket betyder stolthed og selvophøjelse. Rakel, som betyder en god rejsende, sørger, fordi Moses og Elias ikke er, og vigtigere endnu, fordi de ikke kan trøstes. De har ingen trøst, og Helligånden er Talsmanden, som ville blive sendt, når røsten i ørkenen begyndte i juli 2023.

Disse ting sker lige før nådetiden afsluttes, og ifølge Åbenbaringen bliver Jesu Kristi Åbenbaring forseglet op lige før nådetiden afsluttes. Denne åbning af forseglingen er det, der opvækker Moses og Elias, som også er Rakel, den gode rejsende, som havde grædt og sørget over sine børn og ikke lod sig trøste. Hendes sorg vendes til glæde, når disse børn opvækkes.

Og han siger til mig: Forsegel ikke denne bogs profetis ord; thi tiden er nær. Åbenbaringen 22:10.

Moses og Elias var døde i Sodom og Egyptens gader, og ligesom med Kristus ville de hundrede og fireogfyrre tusind blive kaldt ud af Egypten, da indsamlingen begyndte i juli 2023.

Det sjette messianske vejmærke er kaldelsen ud af Egypten i juli 2023.

Og han var dér indtil Herodes' død, for at det skulle opfyldes, som Herren havde talt ved profeten, idet han sagde: Ud af Egypten kaldte jeg min søn. Mattæus 2,15.

Forudsigelse

Da Israel var et barn, elskede jeg ham, og fra Egypten kaldte jeg min søn. Hoseas 11,1.

Døde i den egyptiske gade kalder en himmelsk røst fra ørkenen Ezekiels dal med døde knogler til live. Denne røst begyndte at lyde i juli 2023.

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

Gud kalder sin Søn ud af Egypten, og Han kaldte også Moses ud af Egypten, for Moses som alfa og Jesus som omega repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinds erfaring, som synger Moses' og Lammets sang. Denne sang omfatter kaldet ud af Egypten. I Ezekiel fremstilles der to trin, som blev forudafbildet ved de to trin i Adams skabelse. Først formes legemet, og derefter indblæses livsånden i legemet, og da lever det. I Åbenbaringen elleve er det første trin Guds Ånds indtræden i de dræbte, og da stod de på deres fødder. Når de står, er de Guds hær. Det, som formidler Ånden i kapitel elleve, er fremstillet ved Ezekiels første profeti. Røsten i ørkenen er det profetiske budskab ledsaget af Helligånden.

Matthæusevangeliet indeholder de tolv kapitler, som er omgættet af de tolv kapitler i Første Mosebog, og som udgør to vidner, der repræsenterer pagten med de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Disse mænd og kvinder besejles for evigheden i et forhold, hvor guddommelighed er forenet med deres menneskelighed. De bliver tegnet for arbejderne i den ellefte time.

Helligåndens værk er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjort ved sandheden, idet de handler efter høje og hellige principper og i en høj og ophøjet forstand viser skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under føde. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, som har Guds segl, og dem, som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndag. De, som efter at have hørt sandheden fortsat betragter denne dag som hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som tænkte at forandre tider og lov. Bible Training School, 1. december 1903.

De hundrede og fireogfyrre tusindes banner, når de kaldes op til himlen i Åbenbaringens ellefte kapitel, er, at de først kaldes ud af Egypten, hvilket er det sted, hvor de blev dræbt. En røst fra ørkenen kalder dem ud af Egypten, for at de skulle være tegnet for arbejderne i den ellefte time. Deres opstandelse i 2024 fremstilles også som en fødsel og som en opvågning, afhængigt af hvilken illustration der identificeres. I henseende til en fødsel er de dem, som opfylder lignelsen om de ti jomfruer, og i denne forstand er deres fødsel en jomfrufødsel, og de er tegnet.

Det syvende messianske vejmærke er 2024

Men alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren havde talt ved profeten, der siger: Se, en jomfru skal blive med barn og føde en søn, og de skal kalde hans navn Immanuel, hvilket udlagt er: Gud med os. Matthæus 1:22, 23.

Forudsigelse

Derfor skal Herren selv give jer et tegn: Se, en jomfru skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel. Esajas 7,14.

Der var tegn i Moses' og Kristi historie, ligesom der var det i den milleritiske historie. I de sidste dage vil laodikeisk adventisme søge efter et tegn, og deres eneste tegn er Jonas' tegn. Der er også et tegn for dem, som opstår i 2024. Deres tegn er de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Og dette skal være dig til et tegn: I skal i dette år spise, hvad der vokser af sig selv, og i det andet år, hvad der skyder frem af det samme; men i det tredje år skal I så og høste og plante vingårde og spise deres frugt. Og den rest af Judas hus, som er undsluppet, skal atter slå rod nedad og bære frugt opad. For fra Jerusalem skal en rest udgå, og de, som undslipper fra Zions bjerg; Herren, Hærskarers Herres nidkærhed skal gøre dette. 2 Kong 19:29–31.

Og hvis I siger: Hvad skal vi spise i det syvende år? Se, vi skal ikke så og ikke samle vor afgrøde ind — da vil jeg byde min velsignelse over jer i det sjette år, og det skal bære frugt for tre år. Og I skal så i det ottende år og endnu spise af den gamle afgrøde indtil det niende år; indtil dens frugter kommer ind, skal I spise af det gamle forråd. 3 Mosebog 25:20–22.

De, som undslipper, fremstilles også som Israels landflygtige, og de blev fordrevet af deres brødre, som hadede dem. Deres brødre drev dem bort, for de hadede dem, fordi de ikke kunne gendrive sabbatssandheden, som er fremstillet ved Moses' „syv tider“.

Herren genopbygger Jerusalem; han samler Israels fordrevne. Salmernes Bog 147,2.

Herren begyndte at samle resten i juli 2023, og resten er Israels „udstødte“. I juli 2023 rakte Han for anden gang sin hånd ud for at samle sine udstødte. Han rakte i 1849 for anden gang sin hånd ud, forud for Moses' omega-lys af syv tider i 1856. Alfa-lyset blev repræsenteret ved Millers første profetiske opdagelse — Moses' syv tider.

Og på den dag skal der være et rodskud af Isaj, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, dem som er tilbage, fra Assyrien og fra Ægypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for nationerne og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

Når de udstødte ophøjes som tegnet, vil de da samle arbejderne fra den ellefte time, som kun kan „advares ved at se“ „forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag.“ Tegnet for arbejderne fra den ellefte time er de udstødte, og tegnet PÅ de udstødte er gåden om at spise „i dette år, hvad der vokser af sig selv, og i det andet år, hvad der springer frem af det samme; og i det tredje år skal I så og høste og plante vingårde og spise deres frugt.“

Passagens gåde er, at den repræsenterer de »syv tider« i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve. Landets hvileårssabbat er en bestanddel af pagten, som angiver enten velsignelsen eller forbandelsen ved enten at holde eller forkaste det syvende års hvile for det forjættede land. Tegnet med de et hundrede og fireogfyrre tusind er den bestanddel af pagtens trefoldige løfte, som er repræsenteret ved landets syvendeårs-sabbat. Den grundlæggende sandhed om de »syv tider« angiver et af pagtens tre elementer, som lover et nyt hjerte og sind, og et nyt legeme og også et land at bo i.

Sabbatten på den syvende dag er tegnet mellem Gud og Hans folk, men denne sabbat på den syvende dag repræsenterer også det pagtansvar, der blev givet til det gamle Israel. De skulle være beskytterne, betroede forvaltere af De Ti Bud. Søster White gør det klart, at det moderne Israel i 1844, i overensstemmelse med det gamle Israel, blev betroet forvaltningen ikke blot af De Ti Bud, men også af Guds profetiske Ord.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, ligesom Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløvekniv, budskaberne fra den første, anden og tredje engel, har Han skilt dem ud fra kirkerne og fra verden for at bringe dem ind i en hellig nærhed til Sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af Sin lov og har overdraget dem de store profetiske sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse et helligt ansvar, som skal meddeles verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 repræsenterer det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går frem som Hans sendebud for at lade advarslen lyde over hele jorden.“ Testimonies, bind 5, s. 455.

De Ti Bud er repræsenteret ved tegnet på sabbatten på den syvende dag, og profetiens love er repræsenteret ved sabbatten i det syvende år. Laodikeisk syvendedagsadventisme vil blive stærkt bragt i forlegenhed, når de forlader skuden og begynder at tilbede solen, men det sabbatsbud, de først forkastede, er Moses' „syv tider“.

For at vinde det forjættede land må Guds folk forstå og fastholde ikke alene syvendedagssabbatten, men også syvårssabbatten. Laodikeisk adventisme kan ikke gendrive denne bibelske sandhed, skønt de dækker den til med løgne. Dette er roden til deres had, som får dem til at udstøde dem, der skal være banneret.

„De fleste af min fars familie var fuldt troende på adventen, og fordi vi aflagde vidnesbyrd om denne herlige lære, blev syv af os på én gang udstødt af Metodistkirken. På denne tid var profetens ord overordentlig dyrebare for os: 'Jeres brødre, som hadede jer, som udstødte jer for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal åbenbare sig til jeres glæde, og de skal blive til skamme.' Esajas 66:5.“

”Fra denne tid og indtil december 1844 var mine glæder, prøvelser og skuffelser som dem, mine kære adventvenner omkring mig erfarede. På dette tidspunkt besøgte jeg en af vore adventsøstre, og om morgenen knælede vi omkring familiens alter. Det var ikke en ophidsende anledning, og vi var kun fem til stede, alle kvinder. Mens jeg bad, kom Guds kraft over mig, som jeg aldrig før havde følt det. Jeg blev indhyllet i et syn af Guds herlighed og syntes at stige højere og højere op fra jorden, og der blev vist mig noget af adventfolkets rejse til den hellige stad, således som det fortælles nedenfor.” Early Writings, 13.

Ellen Whites første syn blev givet, da fem kvinder (der repræsenterede fem kloge jomfruer) var samlet sammen, efter at de var blevet drevet ud af deres brødre, som hadede dem. De hadede dem på grund af læren om det andet komme og var således et forbillede på de udstødte i de sidste dage.

„Jeg så, at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, ligesom Judas, ville forråde os til katolikkerne for at opnå deres indflydelse til at gå imod sandheden. De hellige vil da være et ubemærket folk, kun lidet kendt af katolikkerne; men kirkerne og de navnkristne adventister, som kender til vor tro og vore skikke (for de hadede os på grund af sabbatten, fordi de ikke kunne gendrive den), vil forråde de hellige og angive dem til katolikkerne som sådanne, der tilsidesætter folkets institutioner; det vil sige, at de holder sabbatten og tilsidesætter søndagen.“

”Derpå byder katolikkerne protestanterne at gå frem og udsteder et dekret om, at alle, som ikke vil holde ugens første dag i stedet for den syvende dag, skal dræbes. Og katolikkerne, hvis antal er stort, vil stå ved protestanternes side. Katolikkerne vil give deres magt til dyrets billede. Og protestanterne vil handle, som deres moder handlede før dem, for at ødelægge de hellige. Men før deres dekret bringer eller bærer frugt, vil de hellige blive udfriet ved Guds røst.” Spalding and Magan, 1, 2.

De „nominelle“ (det vil sige kun af navn) adventister ville, ligesom Judas, forråde os til katolikkerne. Det gjorde de, fordi „de hadede“ de udstødte „på grund af sabbatten“. Nominelle adventister bekender sig til at holde den syvendedags sabbat, så dette kan ikke være den sabbat, der henvises til. De hader de udstødte, for de ved, at de ikke kan gendrive den grundlæggende sandhed

om Moses' syv tider, som var Elias' alfa-forståelse i William Millers person.

„Gud giver os ikke et nyt budskab. Vi skal forkynde det budskab, som i 1843 og 1844 førte os ud af de andre kirker.“ Review and Herald, 19. januar 1905.

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu gøres virkningsfulde, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå til alle menighederne.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

“De sandheder, som vi modtog i 1841, '42, '43 og '44, skal nu studeres og forkyndes.” Manuscript Releases, bind 15, 371.

"Advarslen er kommet: Intet må tillades at komme ind, som vil forstyrre troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren med alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet." Review and Herald, 14. april 1903.

Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet, som bestod af saddukæere og farisæere; Judas var en af de tolv disciple. Han var en del af pagtens brud, som Kristus stod for at ægte ved pinse. Forræderiet imod de udstødte kommer fra Judas, den laodikeiske syvendedagsadventistkirke. De fremstilles ved mange symboler, såsom levitterne, som forkastes af Pagtens Engel i Malakias 3. Levitterne bliver adskilt ved denne renselse, og deres antal er 25, hvad enten de er trofaste eller utro. Levitterne renses forud for, at de løftes op som et offer, som i fordums år.

Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære et offer til Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og i tidligere år. Malakias 3:3, 4.

Levitterne er offergaven, for de afspejler fuldkomment Kristi karakter, han som er den store offergave. Når disse femogtyve levitter løftes op som en offergave, bøjer de femogtyve falske levitter sig for solen i Ezekiel 8.

Judas repræsenterer ikke blot en ond levit, men han er også en ond præst, som er blevet forberedt i tredive år, således som det fremstilles ved Judas' tredive sølvpenge.

Da Judas, som havde forrådt ham, så, at han var dømt, fortrød han og bragte de tredive sølvpenge tilbage til ypperstepræsterne og de ældste og sagde: Jeg har syndet ved at forråde uskyldigt blod. Men de sagde: Hvad kommer det os ved? Se du selv til det. Og han kastede sølvpengene ind i templet og gik bort og hængte sig. Mattæus 27:3–5.

De tredive sølvpenge, som Judas kastede fra sig, repræsenterer Pagtens Sendebud, der kaster slaggen (forfalsket sølv) ud (renser bort) i Malakias tre. Dette ugudelige præsteskab blev repræsenteret ved Korahs, Datans og Abirams oprør og ved oprørerne i 1888. Det ugudelige præsteskab opsluges, når De Forenede Stater, jorddyret, åbner sin mund. Derefter ødelægger ild

deres tilhængere under den fulde udgyldelse af silregnen, som begynder ved søndagsloven.

Jomfrufødslen som et tegn på Kristi tid repræsenterer tegnet på de vise jomfruer i de sidste dage. I den periode vil Sanhedrinet, den laodikeiske syvendedags adventistkirke, søge efter et tegn, men vil være ude af stand til at se det eneste tegn, der er givet til Laodikea. Tegnet for den store skare, arbejderne i den ellefte time, er at se mænd og kvinder holde syvendedagssabbatten i prøveperioden under søndagsloven. Tegnet på resten i deres strid med det tidligere pagtsfolk er det syvende års sabbat, som repræsenterer adventismens grundvolde, identificeret som den centrale søjle på begge Habakkuks hellige tavler. Det tegn, der er givet til den laodikeiske adventisme, er Jonas' tegn, som behandles i dialogen mellem Kristus og Peter.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger mennesker, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre, Elias; og andre igen, Jeremias eller en af profeterne. Han siger til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er?

Da svarede Simon Peter og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.

Derpå bød han sine disciple, at de ikke måtte sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Mattæus 16:13–20.

Tegnet for Sanhedrinet, og derfor for adventismen, er Jonas' tegn. Simon Barjona indføres i afsnittet som et symbol på en pagtsmand, for hans navn står for at skulle ændres. Abrams navn blev ændret ved pagten. Sauls navn blev ændret til Paulus. Jakobs navn blev ændret til Israel. Disse tre vidner fastslår, at når en bibelsk persons navn ændres, repræsenterer vedkommende en pagtsmand og er derfor et forbillede på det sidste pagtsfolk, som er de hundrede og fireogfyre tusind. Disse tre vidner fastslår også, at en pagtsmands navn repræsenterer den profetiske symbolik, der er forbundet med den person, hvis navn ændres. Saul betyder „udvalgt“, for han blev udvalgt til at bære evangeliet til hedningerne. Hans navn blev ændret til Paulus, som betyder lille, for han var i sine egne øjne den mindste af apostlene, eftersom han havde forfulgt Guds menighed. Jakob, bedragaren, blev ændret både i navn og erfaring til en sejrherre, sådan som Israel betyder. Peters navn var Simon, som betyder en, der hører; og Barjona, som betyder Jonas' søn.

Peter repræsenterer Jonas' sidste generation, for han var Jonas' søn. Jonas betyder „due“, og Simon er den, som hørte duens budskab, og Simon Barjona havde hørt budskabet om Jesu salvelse, da Han blev døbt og blev til Jesus Kristus, og Helligånden steg ned i skikkelse af en due. Jonas' budskab var duens budskab, som repræsenterede Jesu salvelse med kraft ved Hans dåb. Jonas' budskab blev fremstillet ved, at Jonas var tre dage i en hvals bug. Disse tre dage er de tre dage fra påsken til de første frugters fest, som er forbilledliggjort ved Kristi dåb og ved Jonas' tid i hvalens bug.

Jonas' tegn er tegnet på Kristi salvelse ved Hans dåb, hvilket er et forbillede på nedstigningen af englen i Åbenbaringen atten den 11. september 2001. Den 11. september 2001 indledte en trefoldig prøveproces, som er fremstillet ved Jonas' tre dage. Disse tre trin er også illustreret i milleritternes historie. Den 11. august 1840 markerede prøven for den første engel, den 19. april 1844 prøven for den anden engel og den 22. oktober 1844 den tredje prøve. Disse tre trin repræsenterer den 11. september 2001, den 18. juli 2020 og søndagsloven.

Ved søndagsloven bliver Jonas spyttet ud af en fisks mund, netop dér, hvor Kristus spytter Laodikea ud af sin mund, hvilket er netop dér, hvor Bileams æsel åbner sin mund og taler, hvilket er netop dér, hvor Johannes Døberens far Zakarias taler, hvilket også er dér, hvor De Forenede Stater taler som en drage. Derpå giver Jonas den endelige advarsel til verden som symbolet på dem, der blev oprejst med Moses og Elias i 2024. Disse sjæle døde i Sodom og Egyptens gader og oprejses derefter som Ezekiels mægtige hær. Ved deres opstandelse bliver de Jonas' tegn, for han repræsenterer dem, som er døde og oprejst for at give det endelige budskab til Nineve. Jonas i hvalens bug, Daniel i løvekulen, Johannes i gryden med kogende olie repræsenterer de hundrede og fireogfyre tusind, som har erfaret en symbolsk død og opstandelse. Salvelsen ved 9/11 frem til opstandelsen af Ezekiels mægtige hær repræsenterer Kristi dåb frem til hans opstandelse.

Også farisæerne og saddukæerne kom, og for at friste ham bad de ham om at vise dem et tegn fra himlen. Men han svarede og sagde til dem: Når det bliver aften, siger I: Det bliver godt vejr; for himlen er rød. Og om morgenen: I dag bliver det uvejr; for himlen er rød og mørk. I hyklere, himlens udseende kan I tyde; men tidernes tegn kan I ikke tyde? En ond og utro slægt søger efter et tegn; og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. Og han forlod dem og gik bort. Matthæus 16:1–4.

Det største mirakel var opvækkelsen af Lazarus.

„Ved at tøve med at komme til Lazarus havde Kristus et barmhjertighedens formål over for dem, som ikke havde taget imod Ham. Han blev borte, for at Han ved at oprejse Lazarus fra de døde kunne give sit stivsindede, vantro folk endnu et bevis på, at Han virkelig var 'opstandelsen og livet'. Han nødigedes ved at opgive alt håb for folket, de stakkels, vildfarne får af Israels hus. Hans hjerte brast på grund af deres ubodfærdighed. I sin barmhjertighed havde Han til hensigt at give dem endnu et bevis på, at Han var Genopretteren, den Ene, som alene kunne føre liv og udødelighed frem i lyset. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne mistolke. Dette var grunden til Hans forsinkelse med at gå til Betania. Dette kronende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, skulle sætte Guds segl på Hans værk og på Hans krav på guddommelighed.“ The Desire of Ages, 528, 529.

Kristus tøvede, før Han oprejste Lazarus, og Lazarus var ikke blot det »kronende mirakel«, han var også »seglet« på Guds værk. I dette afsnit er Jonas' tegn det eneste tegn for den utro og onde slægt. Det er vigtigt at se, at tidspunktet for beseglingsprocessen er meget specifikt. I det afsnit, vi behandler, hvor Peters navn ændres, oplyses vi om, at Jesus fra det tidspunkt begyndte at åbenbare, at Han skulle bringes i døden, men i det sidste vers skriver Matthæus: »Da bød han sine disciple, at de ikke måtte sige til nogen, at han var Jesus Kristus.« Og i det allernæste vers skriver han: »Fra den tid begyndte Jesus at vise sine disciple, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste

og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag.«

Passagen begynder med, at Jesus spørger, hvem mennesker mener, at Han er, og derpå følger et opfølgende spørgsmål, hvor Han spurgte disciplene, hvem de mente, at Han var.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger menneskene, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre, Elias; og atter andre, Jeremias eller en af profeterne. Han siger til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Matthæus 16:13–15.

Da Peter svarer, erkender han, at Jesus var Kristus og den levende Guds søn. Ordet Kristus er det græske ord for det hebraiske ord Messias. Jesus rejser spørgsmålet om, hvem Han er, og leder disciplene til den kendsgerning, at Han er Messias, men meddeler dem straks, at de ikke skal sige det til noget menneske. Fra den tid begyndte Han at lære, at Han ville opfylde de treogtyve vejmærker i de sidste tre kapitler af Matthæus, men det var af nødvendighed, at de sandheder, som er knyttet til Kristus, skulle åbenbares skridt for skridt.

Vi vil fortsætte disse messianske vejmærker i den næste artikel.

Alfalyset fra den tredje engel

"I efteråret 1846 begyndte vi at holde Bibelens sabbat og at lære om den og forsvare den. Min opmærksomhed blev først henledt på sabbatten, da jeg tidligere samme år var på besøg i New Bedford, Massachusetts. Der blev jeg kendt med Ældste Joseph Bates, som tidligt havde antaget adventtroen og var en virksom medarbejder i sagen. Ældste B. holdt sabbatten og fremholdt dens betydning. Jeg følte ikke dens betydning og mente, at Ældste B. tog fejl ved at dvæle mere ved det fjerde bud end ved de andre ni. Men Herren gav mig et syn af den himmelske helligdom. Guds tempel blev åbnet i himmelen, og jeg fik vist Guds ark, dækket af nådestolen. To engle stod, én ved hver ende af arken, med deres vinger udbredt over nådestolen og deres ansigter vendt mod den. Den engel, som ledsagede mig, fortalte mig, at disse repræsenterede hele den himmelske hærskare, som med ærbødig ærefrygt skuer hen imod den hellige lov, der var skrevet med Guds finger. Jesus løftede låget af arken, og jeg så stentavlerne, hvorpå De Ti Bud var skrevet. Jeg blev slået af forundring, da jeg så det fjerde bud midt i de ti forskrifter, omgivet af en blid glorie af lys. Englen sagde: 'Det er det eneste af de ti, som definerer den levende Gud, der skabte himlene og jorden og alle de ting, som er deri. Da jordens grundvold blev lagt, da blev også sabbattens grundvold lagt.'" Testimonies, bind 1, 75.

Omega-lyset i den tredje engel

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Genløser ved at fordærve deres vej for Gud. Det himmelske lys skinner over dem. Idet de nærmer sig afslutningen på denne jords historie, tiltager deres kundskab om Kristus og om profetierne, som angår ham, i høj grad. De er af uendelig værdi i Guds øjne; for de er i enhed med hans Søn. For dem er Guds ord af overmådelig skønhed og herlighed. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Læren om inkarnationen er omgivet af en blid

stråleglans. De ser, at Skriften er nøglen, som oplukker alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som har været uvillige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil være ude af stand til at forstå gudsfrygtens hemmelighed, men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.“ The Southern Watchman, 4. april 1905.